

Arrest

nr. 177 469 van 9 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een soennitische moslim afkomstig uit de hoofdstad Bagdad. U woonde in de wijk al-Taji en u werkte als mechanicus in de garage van uw vader. In 2012 leerde u via een vriend uw huidige echtgenote, A. N. A. F. (...) (ref. CGVS (...), O.V. nr. (...)), kennen. Jullie werden verliefd en onderhielden een relatie in het geheim. Begin 2013 vroeg u voor de eerste keer haar hand. Uw aanzoek werd echter geweigerd door haar ooms, A. (...) en M. K. (...), omdat u oorspronkelijk uit Diyala afkomstig bent en uw studie niet afgemaakt hebt, in tegenstelling tot uw echtgenote die van Bagdad afkomstig is en hogere studies volgde. U werd niet geaccepteerd als

huwelijkskandidaat door de ooms aan moederszijde van uw vrouw, die haar handelen controleerden sinds het overlijden van haar vader en haar broer in 2007. U schakelde imams en andere belangrijke personen in om te bemiddelen, maar ook uw tweede aanzoek werd afgewezen. U probeerde het nog een derde keer via haar moeder, en toen werd u verteld dat u niet meer mocht terugkomen en dat u anders een groot probleem zou krijgen. Het contact tussen jullie werd grotendeels verbroken en jullie konden elkaar slechts af en toe ontmoeten.

Op 26 januari 2014 werd u slachtoffer van een bomaanslag. U verklaarde dat er een bom voor de garage van uw vader werd geplaatst. U vermoedde dat dit het werk was van de sjiitische militie Badr Organisation (Badr), omdat zij u en uw vader bedreigd hadden, nadat uw vader weigerde met hen samen te werken. U was gewond en werd opgenomen in het ziekenhuis. De volgende dag werd u terug naar huis gestuurd. U revalideerde gedurende een lange tijd. U onderging in totaal drie operaties aan uw hand en u was niet meer in staat om te werken. U kende geen problemen meer met Badr na de aanslag.

Naast de problemen die u had omwille van uw verboden relatie en de bomaanslag, kende u ook geregeld problemen aan controleposten in Bagdad, omdat uw identiteitskaart in Diyala werd afgeleverd. U werd er dan van beschuldigd een vervalste identiteitskaart te gebruiken. Uw oom werd in 2014 gearresteerd en ongeveer negen maanden vastgehouden, omwille van een persoonsverwarring met een terreurverdachte. U vreesde ook verdacht te worden van terreur op basis van uw naam en had schrik om uw identiteitskaart af te geven aan de controleposten.

Tijdens uw revalidatie sprak u met uw huidige echtgenote over een vertrek uit Irak. Jullie besloten samen Irak te verlaten. Op 15 juni 2015 bent u religieus gehuwd en op 18 juni 2015 hebt u samen met uw echtgenote Irak verlaten. Jullie vertrokken met de wagen naar Turkije. Van daaruit reisden jullie verder via ondermeer Bulgarije, Servië en Oostenrijk. U bereikte België op 12 augustus 2015. Op 17 augustus 2015 diende u samen met uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, afgeleverd te al-Muktadiya op 9 juli 2013, uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd te Bagdad op 18 april 2011, uw originele religieuze huwelijksakte, afgeleverd op 15 juni 2015, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, afgeleverd te Bagdad op 28 juli 2013, een kopie van de bewonerskaart van uw vader, afgeleverd te Sabah al-Bor op 5 maart 2008, een kopie van de voedselrantsoenkaart, afgeleverd op 19 oktober 2013 te al-Taji, vijf foto's van uw verwondingen, een kopie van een medisch attest van 13 maart 2014, een medisch verslag van 10 februari 2016, een medisch verslag van 16 maart 2016 en enkele medische documenten in verband met uw tonsillectomie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, hoofdzakelijk omdat u geen toekomst meer zag in Irak, nadat u gewond raakte bij een aanslag, niet meer kon werken en omdat u niet mocht huwen en geen relatie kon onderhouden met uw huidige echtgenote. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over de verboden relatie die u onderhield met A. N. A. F. (...), en uw huwelijksaanzoeken die telkens geweigerd werden, konden niet overtuigen. Zo waren u en uw echtgenote erg vaag over de situering in de tijd van de huwelijksaanzoeken. U kon zich niet meer herinneren wanneer u het eerste aanzoek deed en kon enkel zeggen dat het begin 2013 was. Over het tweede aanzoek beperkte u zich tot de vrij vage verklaringen dat het twee of drie maanden na het eerste aanzoek gebeurde. Het derde aanzoek situeerde u eind 2013. Daarbij zou de moeder van uw echtgenote gezegd hebben dat u niet meer mocht komen en werd het contact tussen u en uw echtgenote verbroken en haar telefoon afgenomen. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u evenwel dat het derde huwelijksaanzoek in 2014 plaatsvond (CGVS2, pg 10). Uw echtgenote kon zich ook geen enkele datum van de huwelijksaanzoeken herinneren en kon enkel zeggen dat het eerste aanzoek in het begin van het jaar 2013 plaatsvond (CGVS (...), gehoorverslag 1, pg 7). Ze had zelfs geen idee hoeveel tijd er tussen het eerste aanzoek en het tweede aanzoek zat en beperkte zich tot de zeer vage stelling dat er wel een tijdje tussen zat (CGVS (...), gehoorverslag 1, pg 7). Ze haalde aan dat ze geen datums kon onthouden, door alle problemen die er geweest zijn. Nochtans kon uw echtgenote dan weer wel de exacte datum van de aanslag geven waarbij u gewond raakte (CGVS (...), gehoorverslag 1, pg 9), waarbij ze zei dat het een belangrijke datum is in haar leven, dat ze die niet vergeet en dat ze de belangrijkste data niet vergeet. Het is opmerkelijk dat u beiden dermate vaag bleef rond de situering in de tijd van de huwelijksaanzoeken. Het doen van een huwelijksaanzoek is immers een bijzondere en belangrijke gebeurtenis, en geen alledaags gegeven. Verder verklaarde u dat u de hulp van uw stam niet kon inroepen om te bemiddelen, omdat uw stam uit Diyala komt en het moeilijk is voor hen om zich

te verplaatsen naar Bagdad (CGVS1, pg 11). Uw echtgenote stelde daarentegen dat u leden van uw stam meebracht om te bemiddelen (CGVS (...), gehoorverslag 2, pg 2). Uw verklaringen over jullie geheime ontmoetingen, waren ook niet consistent. Zo verklaarde u dat jullie telefonisch contact hadden en een keer in de maand of soms twee keer in de maand elkaar konden zien, maar nadat haar telefoon werd afgenomen niet meer (CGVS1, pg 12). Uw echtgenote had het over telefonisch contact, tot de telefoon werd afgenomen en een ontmoeting in vier maanden ongeveer, soms een keer om de drie maanden (CGVS (...), gehoorverslag 1, pg 8). Toch een aanzienlijk verschil met de een à twee keer per maand, waar u over sprak. Verder stelde uw echtgenote tijdens het eerste gehoor dat ze u maar een keer meer gezien heeft na de aanslag (CGVS (...), gehoorverslag 1, pg 8). Tijdens het tweede gehoor verklaarde ze dan weer dat er nog veel ontmoetingen waren, soms om de week, om de maand of om de twee maanden en dat ze niet wist hoeveel het er in totaal ongeveer waren en dat ze het niet geteld had (CGVS (...), gehoorverslag 2, pg 4 en 5). Hiermee geconfronteerd, had zij geen verklaring hiervoor en stelde ze dat ze u na de aanslag één, twee of drie keer gezien heeft en dat jullie weinig afgesproken hebben van 2014 tot 2015, terwijl ze net ervoor vertelde dat er veel ontmoetingen geweest waren. Indien u werkelijk een geheime relatie onderhield, wat met de nodige risico's gepaard gaat waardoor de geheime ontmoetingen toch een zekere impact zouden moeten hebben, mag verwacht worden dat u en uw echtgenote consistentere zouden zijn over de frequentie van jullie ontmoetingen. Uw verklaringen over het verboden huwelijk worden verder ondermijnd, doordat u een religieuze huwelijksakte voorlegde, waar duidelijk mee geknoeid werd. Op de akte is aan de witte plekken en de achtergrond en de streepjeslijnen die niet overal doorlopen, te zien dat er zaken werden gewist en andere zaken erover geschreven werden, waardoor bezwaarlijk kan aangenomen worden dat het om een authentiek document gaat. U bleef er echter bij dat het om een origineel en echt document gaat (CGVS1, pg 15). Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw dossier, blijkt overigens dat er talrijke vervalste Irakese documenten in omloop zijn en dat zowat elk (vervalst) Irakees document tegen betaling kan verkregen worden. Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de geheime relatie en het verboden huwelijk.

Er kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u kreeg met Badr, nadat uw vader geweigerd had met hen samen te werken, en het feit dat Badr een bom voor de garage zou geplaatst hebben. De verklaringen die u hierover aflegde tijdens het eerste gehoor, stemden namelijk niet overeen met uw verklaringen tijdens het tweede gehoor. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor dat er mensen van Badr langskwamen in de garage en uw vader vroegen om hen auto's te bezorgen. Daarna kwamen de mensen van Badr dagelijks langs en vroegen ze waarom jullie niet wilden meewerken en of jullie tegen hen gekant waren. Ze dachten dat jullie aanhangers waren van Al Qaida. Hierna werd een bom aan de garage geplaatst. U was er aanwezig samen met twee anderen die er werkten. Uw vader was op het moment van de explosie niet aanwezig. (CGVS1, pg 13) Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat de mensen van Badr slechts één keer bij jullie langskwamen en met uw vader spraken en repte u met geen woord over beschuldigingen die zij geuit zouden hebben nadat ze uw vader gevraagd hadden voor hen te werken (CGVS2, pg 8). Na dit gesprek dat in 2013 zou plaatsgevonden hebben, verstreek een periode van ongeveer zes maanden, waarna de explosie plaatsvond op 26 januari 2014. U verklaarde dat uw collega gedood werd, dat u gewond raakte en dat nog een andere persoon die aanwezig was, een klant, gewond raakte (CGVS2, pg 6). U kon geen verklaring geven voor uw tegenstrijdige verklaringen over het aantal keer dat Badr langs kwam in de garage en zei dat het niet kon dat ze dagelijks zouden langskomen en met uw vader zouden spreken. U bleef erbij dat ze maar één keer gekomen zijn en zei dat indien ze meerdere keren gekomen waren, dat ze uw vader dan bedreigd zouden hebben met de dood (CGVS2, pg 8). Vervolgens gaf u toe dat u zich misschien vergist had en u voegde er aan toe dat u alles verteld had wat u zich herinnerde (CGVS 2, pg 8). Het feit dat u enerzijds verklaarde dat Badr slechts één keer langskwam en anderzijds dat ze een periode dagelijks zouden langsgelkomen zijn en beschuldigingen uitten, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het gaat hier immers niet over een detail, zoals een exacte datum waarin u zich eventueel zou kunnen vergissen, maar over een fundamenteel ander verloop van de gebeurtenissen die de kern van uw relaas betreffen. U bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u en uw vader persoonlijk door Badr gevisieerd werden, omdat uw vader niet wilde samenwerken met hen. Gelet op de foto's van uw verwondingen en de medische attesten waaruit blijkt dat er nog een fragment van een vreemd voorwerp in uw rechterbeen zit en dat u nog problemen hebt met de mobiliteit in uw linkerhand/vinger, lijkt het aannemelijk dat u gewond bent geraakt in uw land van herkomst. U biedt echter geen zicht op de aanleiding en de omstandigheden waarin dit gebeurde, waardoor u het CGVS niet toelaat een correcte beoordeling hieromtrent te maken. Het komt de asielzoeker toe een eerlijk zicht te bieden op zijn werkelijke situatie in het land van herkomst. De medische attesten bieden geen uitsluitel over de oorzaak en de omstandigheden van uw verwondingen. Het verslag van 10 februari 2016 vermeldt overigens dat de gebrekkige mobiliteit van uw vinger te wijten is aan een

schotwonde ('plaie par balle'), wat niet overeenkomt met uw verklaringen. Mogelijks werd dit enkel zo genoteerd in het medisch verslag op basis van uw eigen verklaringen, die niet correct vertaald werden. Het was ook opmerkelijk dat u slechts een medisch document neerlegde, afgeleverd in Bagdad op 13 maart 2014. Nochtans zou de politie ter plaatse gekomen zijn na de aanslag en een rapport opgesteld hebben (CGVS1, pg 14) en zou u na de initiële hospitalisatie nog twee operaties ondergaan hebben (CGVS2, pg 7), zodat van u mag verwacht worden dat u meer bewijsstukken zou neerleggen. U dacht dat u geen bewijsstukken meer had, omdat u in 2014 gewond raakte en het nu 2016 is, en ook al zou u nog stukken hebben dan zou uw moeder alles weggegooid hebben, omdat ze er niets meer mee kan doen (CGVS2, pg 7). Het lijkt echter opmerkelijk dat u niets zou bijgehouden hebben in verband met uw operaties, zeker gelet op het feit dat u nog steeds problemen hebt met uw hand, alsook dat uw vader geen kopie zou bijhouden, of zou kunnen verkrijgen, van het politierapport dat opgesteld werd, nadat een aanslag op zijn zaak gepleegd werd.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u geregeld problemen ondervond bij de controleposten, omdat u van Diyala afkomstig bent. U werd ervan beschuldigd een vervalste identiteitskaart te gebruiken. U had ook schrik dat u hetzelfde zou meemaken als uw oom, die een negental maanden vastgehouden werd, omwille van een naamsverwarring met een terreurverdachte. Deze elementen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig zijn om als systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, beschouwd te kunnen worden. Na verdere bevraging bleek dat u meerdere keren- u kon niet zeggen hoeveel keer het al gebeurd was – gecontroleerd werd. Bij dergelijke controles werd u gezegd dat uw identiteitskaart vervalst was, uw identiteitskaart werd gecontroleerd en er werden u vragen gesteld over uw afkomst, over wie u kende, enzovoort (CGVS2, pg 10). Na een kwartier of een halfuur, mocht u dan zonder meer terug beschikken (CGVS2, pg 10). U werd geen enkele keer echt vastgehouden (CGVS2, pg 10). U vertelde dat u nadat u gewond raakte bij de aanslag van 26 januari 2014, meestal gewoon door mocht als ze zagen dat u gewond was. Na de aanslag werd u nog een keer tegengehouden en toen vroegen ze u om uw gips open te maken, zodat ze dit konden controleren. Nadat uw moeder was tussengekomen, mocht u door zonder uw gips te openen. In een tijdspanne van ongeveer anderhalf jaar werd u dus één maal tegengehouden. U stelde dat u vreesde gearresteerd te worden omwille van een persoons- of naamsverwarring, maar dit bleek enkel gebaseerd te zijn op de situatie die uw oom meemaakte. Het is niet omdat uw oom zoiets meemaakte, dat u ook automatisch hiervan het slachtoffer zou kunnen worden. Uw oom werd vrijgelaten nadat duidelijk werd dat het om een vergissing ging. Er is dus geen reden meer om aan te nemen dat u op basis van uw naam ernstige problemen zou kunnen krijgen. De controles die u beschreef lijken niet abnormaal of buitensporig in een stad zoals Bagdad en deze elementen zijn dan ook onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen beschouwd worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaand op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de

intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart, afgeleverd te al Muktadiya op 9 juli 2013, uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd te Bagdad op 18 april 2011, een kopie van de

eerste pagina van uw paspoort, afgeleverd te Bagdad op 28 juli 2013, een kopie van de bewonerskaart van uw vader, afgeleverd te Sabah al-Bor op 5 maart 2008 en een kopie van de voedselrantsoenkaart, afgeleverd op 19 oktober 2013 te al- Taji, tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, gegevens die door het CGVS op zich niet betwist worden. De overige documenten, namelijk uw huwelijksakte, de medische documenten en de foto's werden reeds besproken. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegt, roept vragen op. U verklaarde dat u uw paspoort aan de smokkelaar diende af te geven voordat u de Turkse grens overstak (CGVS1, pg 8). De smokkelaar zou dan het paspoort voorzien hebben van de nodige stempels. U stelde dat u niet persoonlijk gecontroleerd werd en dat u zag dat de smokkelaar connecties had met de Turkse overheid (CGVS1, pg 8). Nadien vroeg u uw paspoort terug en de smokkelaar zou u gezegd hebben dat hij uw paspoort zou opsturen, maar hij deed dit niet (CGVS1, pg 8). Het lijkt evenwel merkwaardig dat u op dergelijke manier de grens met Turkije zou kunnen oversteken, namelijk zonder dat u persoonlijk gecontroleerd werd. Het is ook onduidelijk waarom de smokkelaar uw paspoort niet terug gegeven heeft, nadat hij voor u de nodige stempels geregeld had. Dit doet vermoeden dat u uw origineel paspoort achterhoudt, mogelijks om informatie te verbergen voor het CGVS, zoals een eerder vertrek uit Irak of een verblijf in een derde land, en doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Naast de problemen die u kende omwille van uw verboden huwelijk en de aanslag op uw man, stelde u ook problemen te hebben, omwille van de moord op uw vader en uw broer in 2007 door Jaysh al-Mahdi. U verklaarde dat u na de dood van uw vader en broer, bij uw moeder bleef wonen in Bagdad. Uw moeder wilde Irak niet verlaten omdat zij elke vrijdag de begraafplaats ging bezoeken (CGVS, gehoorverslag 1, pg 6). Jullie gingen bij de familie aan moederszijde wonen, die uw gedrag controleerde (CGVS1, pg 6). U verklaarde dat er discussies waren tussen u en uw ooms, omdat zij een andere mentaliteit hadden. Ondanks de moeilijke situatie bleef u in Irak, omdat uw moeder er niet wilde vertrekken. Van 2008 tot 2012 studeerde u rechten aan de universiteit (stuk 8). U verklaarde dat u nog steeds een vrees koestert voor Jaysh al-Mahdi. Uit verdere bevraging hieromtrent blijkt echter dat er onvoldoende elementen zijn, om in uw geval op heden nog te kunnen besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging door Jaysh al-Mahdi. U stelde dat uw moeder nog problemen had, namelijk dat zij bepaalde documenten pas veel later kreeg, dat ze niet het pensioen kreeg uitbetaald waar uw vader normaalgezien recht op had en dat op basis van het overlijden van uw broer geen rechten werden toegekend (CGVS, gehoorverslag 2, pg 5). Voorts haalde u aan dat u geweigerd werd bij een sollicitatie. Uit uw verdere verklaringen hieromtrent, bleek echter dat elke soennitische persoon geweigerd werd (CGVS2, pg 5). Het feit dat u bij één sollicitatie afgewezen werd, is onvoldoende om op heden in uw geval, nog te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, omwille van hetgeen dat met uw vader en broer gebeurde in 2007. De door u aangebrachte elementen zijn onvoldoende zwaarwichtig om als systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, beschouwd te kunnen worden. Het feit dat u na het overlijden van uw vader en uw broer nog jaren in Bagdad bleef wonen en er uw hogere studies kon afronden, toont aan dat u er nog mogelijkheden had en dat u er niet het slachtoffer werd van systematische vervolging.

De door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 1 maart 2007 te al- Rusafa, uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd te al-Rusafa op 5 maart 2007, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, afgeleverd op 9 maart 2015 te Bagdad, een kopie van de voedselrantsoenkaart, afgeleverd op 24 oktober 2013 te al-Meshtal, een kopie van de bewonerskaart van uw moeder, afgeleverd te al-Zafaraniya op 29 april 2012, een kopie van de identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw moeder, uw origineel bachelordiploma rechten en uw originele badge van de advocatenbalie, tonen uw identiteit, nationaliteit, de door u genoten opleiding en herkomst uit Bagdad aan, gegevens die door het CGVS op zich niet betwist worden. Het document in verband met de pensionering van uw vader, de kopieën van badges van uw vader, de kopie van het politieel dossier

in verband met het overlijden van uw vader en de kopie van het politieel dossier in verband met het overlijden van uw broer, en de kopieën van de overlijdensaktes van uw vader en uw broer, tonen aan dat zij in 2007 overleden zijn en doen verder geen afbreuk aan de vaststellingen omtrent uw asielrelaas. De twee medische attesten in verband met uw zwangerschap, doen evenmin afbreuk aan de gedane vaststellingen. Deze tonen enkel aan dat u zwanger bent en dat u lijdt aan chronische hepatitis. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde medische problemen, namelijk dat u lijdt aan chronische hepatitis, geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, dit in het kader van de subsidiaire bescherming, van de artikelen 10 en 11 *juncto* artikel 191 van de Grondwet, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partijen zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroepen op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat hun verklaringen over hun verboden relatie en de huwelijksaanzoeken die telkens geweigerd werden niet konden overtuigen, maken verzoekende partijen volgende opmerkingen in hun verzoekschrift.

Vooreerst opperen zij dat zij *“wel degelijk gelijklopende verklaringen af(legden) over de huwelijksaanzoeken die plaatsvonden in loop van een jaar, tussen begin 2013 en het begin van 2014”*.

Verder stellen zij dat van hen niet verwacht kan worden dat zij de verschillende huwelijksaanzoeken exact in de tijd zouden kunnen situeren. Waar verwerende partij stelt dat een huwelijksaanzoek een bijzondere en belangrijke gebeurtenis is en geen alledaags gegeven, houdt zij geen rekening met de concrete omstandigheden waarin verzoekende partijen zich bevonden. Immers werden over de periode van een jaar verschillende aanvragen gedaan, die uiteindelijk tot niets leidden, waardoor deze pogingen bezwaarlijk als een bijzondere en belangrijke periode in hun leven kunnen worden beschouwd.

Aangaande de bemerking van verwerende partij dat eerste verzoekende partij enerzijds verklaarde dat zij de hulp van haar stam niet kon inroepen om te bemiddelen, omdat haar stam uit Diyala komt en het moeilijk is voor hen om zich te verplaatsen naar Bagdad, terwijl tweede verzoekende partij anderzijds stelde dat eerste verzoekende partij leden van haar stam meebracht om te bemiddelen, halen verzoekende partijen aan dat tweede verzoekende partij de termen ‘familie’ en ‘stam’ door elkaar gebruikt en dat ook tweede verzoekende partij aanhaalde dat een groot deel van de familie van eerste verzoekende partij er niet in slaagde zich van Diyala naar Bagdad te verplaatsen.

Wat betreft de frequentie van hun geheime ontmoetingen, merken verzoekende partijen op dat tweede verzoekende partij niet altijd duidelijk begreep of gevraagd werd naar de volledige periode in Irak of de periode na de aanslag op eerste verzoekende partij. Tevens benadrukken verzoekende partijen dat de frequentie van hun ontmoetingen en hun telefonische contacten sterk wisselde.

Aangaande de vaststellingen in verband met de door hen aangebrachte huwelijksakte, betogen verzoekende partijen dat zij geen vervalst document voorleggen, immers, *“ze beseffen overigens goed dat de religieuze akte een onofficieel document is, en vragen zich dan ook af welk belang ze erbij zouden hebben hieromtrent een vervalste akte voor te leggen”*.

Ten slotte stellen verzoekende partijen nog dat de zwangerschap van tweede verzoekende partij het oprechte karakter van hun relatie aantoont.

2.2.5.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat verzoekende partijen met de loutere opmerking dat zij wel degelijk gelijklopende verklaringen aflegden over de huwelijksaanzoeken er geenszins in slagen de vastgestelde vaagheden en inconsistenties in hun verklaringen over de verschillende huwelijksaanzoeken *in concreto* te weerleggen. Het komt echter aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

De uitleg dat de huwelijksaanzoeken bezwaarlijk als een bijzondere en belangrijke periode in hun leven kunnen beschouwd worden aangezien deze tot niets leidden, is verder geenszins overtuigend. Er kan immers redelijkerwijze aangenomen worden dat een huwelijksaanzoek, geen alledaags gegeven, een bijzondere en belangrijke gebeurtenis betreft. Dat de huwelijksaanzoeken geweigerd werden, doet hieraan geen enkele afbreuk. Integendeel, daar eerste verzoekende partij na het eerste geweigerde huwelijksaanzoek nog verschillende huwelijksaanzoeken deed, terwijl het reeds duidelijk was dat de familie langs moederskant van tweede verzoekende partij gekant was tegen hun relatie, kan verwacht worden dat deze verschillende huwelijksaanzoeken – die ingingen tegen de wil van de familie van tweede verzoekende partij – in het geheugen van verzoekende partijen gegrift zouden staan en dat zij hiervan dan ook een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kunnen geven.

Voorts meent de Raad dat de tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij de hulp van haar stam niet kon inroepen om te bemiddelen, omdat haar stam uit Diyala komt en het moeilijk is voor hen om zich te verplaatsen naar Bagdad en anderzijds de verklaring van tweede verzoekende partij dat eerste verzoekende partij leden van haar stam meebracht om te bemiddelen niet verklaard kan worden door de uitleg dat tweede verzoekende partij de termen ‘familie’ en ‘stam’ door elkaar gebruikt. Immers behoren de familieleden van eerste verzoekende partij ook tot

haar stam, waardoor het dan ook tegenstrijdig is dat tweede verzoekende partij stelt dat familie-/stamleden vanuit Diyala kwamen om te bemiddelen. Tweede verzoekende partij verklaarde immers zelf uitdrukkelijk het volgende: *“Wie schakelde uw man in om te bemiddelen bij de huwelijksaanzoeken? Zijn familie, leden van zijn stam, de grote sheikh (...) Dat is een traditie in Irak (...) als iemand je ten huwelijk vraagt, dat hij met de familie komt en met het gezinshoofd moet komen.”* (administratief dossier A. N. A. F., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 2). Eerste verzoekende partij maakte er evenwel geen enkele melding van dat deze personen bemiddeld zouden hebben (administratief dossier A. M. H. I., stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 04/04/2016, p. 11).

Waar verzoekende partijen hun inconsistente verklaringen over de frequentie van hun geheime ontmoetingen trachten te verklaren door de uitleg dat tweede verzoekende partij niet altijd duidelijk begreep of gevraagd werd naar de volledige periode in Irak of de periode na de aanslag op eerste verzoekende partij, merkt de Raad op dat tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zelf het onderscheid maakte tussen de periode voor en na de aanslag (*“Telefonisch, [tot haar telefoon werd afgenomen] we spraken af een keer in de vier maanden ongeveer, na die aanslag op hem, heb ik hem maar een keer gezien.”* (administratief dossier A. N. A. F., stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 04/04/2016, p. 7-8)). Tijdens haar tweede gehoor werd haar duidelijk gevraagd hoe vaak zij haar man nog gezien had na de aanslag, waarop zij verklaarde dat er nog veel ontmoetingen waren (administratief dossier A. N. A. F., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 4). De verklaringen van tweede verzoekende partij zijn dan ook duidelijk onderling inconsistent en bovendien ook niet verenigbaar met de verklaringen van eerste verzoekende partij, die stelde dat zij telefonisch contact hadden en een keer in de maand of soms twee keer in de maand elkaar konden zien, maar nadat haar telefoon werd afgenomen niet meer (administratief dossier A. M. H. I., stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 04/04/2016, p. 12). Dat de frequentie van hun ontmoetingen en hun telefonische contacten sterk wisselende, kan niet aanvaard worden ter vergoelijking van hun inconsistente verklaringen. Immers kan aangenomen worden dat dergelijke geheime contacten, waarbij het risico op ontdekking steeds bestaat, in het geheugen van verzoekende partijen gegrift staan waardoor zij hiervan een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kunnen geven.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen met de loutere opmerking dat de door hen aangebrachte religieuze huwelijksakte geenszins een vervalst document betreft op geen enkele manier *in concreto* de verschillende vaststellingen van verwerende partij in verband met dit document die geleid hebben tot de conclusie dat niet aangenomen kan worden dat het om een authentiek document gaat, weerleggen.

Daar waar verzoekende partijen tot slot nog stellen dat de zwangerschap van tweede verzoekende partij het oprechte karakter van hun relatie aantoonst, merkt de Raad op dat de oprechtheid van hun relatie op zich niet betwist wordt, doch wel de door hen beweerde geheime relatie en hun beweerd verboden huwelijk, hetgeen op geen enkele manier aangetoond wordt door de zwangerschap.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in verband met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande de bezoeken van mensen van Badr stellen dat *“de mannen van Badr maar één keer langs waren geweest en er zes maand later een explosie volgde.”*, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies deze tegenstrijdigheid niet opheft. De tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dat de mensen van Badr meerdere keren langskwamen en hen ervan beschuldigden aanhangers van Al Qaida te zijn en anderzijds haar verklaring tijdens haar tweede gehoor dat de mensen van Badr slechts één keer bij hen langskwamen, waarbij zij met geen woord rept over beschuldigingen die zij geuit zouden hebben nadat ze haar vader gevraagd hadden voor hen te werken, blijft dan ook onverminderd overeind en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van de door eerste verzoekende partij voorgehouden problemen met Badr.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen in verband met de motivering van verwerende partij dat de door eerste verzoekende partij ondervonden problemen bij de controleposten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet beschouwd te kunnen worden, opmerken dat de oom van eerste verzoekende partij pas vrijgelaten werd nadat er losgeld betaald werd, wijst de Raad vooreerst op de motivering van verwerende partij dat het niet is omdat de oom van eerste verzoekende partij zoiets meemaakte, dat ook eerste verzoekende partij automatisch hiervan het slachtoffer zou kunnen worden. Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt duidelijk dat haar vrees om gearresteerd te worden omwille van een persoons- of naamsverwarring enkel gebaseerd is op de situatie die haar oom meemaakte. Bovendien werd haar oom vrijgelaten van zodra duidelijk werd dat het om een vergissing ging, zodat er geen reden is om aan te nemen dat eerste verzoekende partij op basis van haar naam ernstige problemen zou

kunnen krijgen. Dat losgeld werd betaald voor de vrijlating van haar oom, blijkt nergens uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar zij immers louter stelde dat ze haar oom hebben vrijgelaten van zodra aan het licht kwam dat er sprake was van een persoonsverwarring (administratief dossier A. M. H. I., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2016, p. 10). Deze *post factum*-verklaring is dan ook geenszins overtuigend.

2.2.8. Wat nog de opmerking van verzoekende partijen betreft dat er recent een arrestatiebevel tegen tweede verzoekende partij werd uitgevaardigd, bemerkt de Raad dat dit een blote bewering betreft die verzoekende partijen op generlei wijze staven. Zij geven ook geen nadere uitleg in hun verzoekschrift over dit arrestatiebevel dat tegen tweede verzoekende partij zou zijn uitgevaardigd.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in de administratieve dossiers (administratief dossier A. M. H. I., stuk 18, landeninformatie, deel 1; administratief dossier A. N. A. F., stuk 17, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (administratief dossier A. M. H. I., stuk 18, landeninformatie, deel 1; administratief dossier A. N. A. F., stuk 17, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en

het rapport "*Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*" van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. Er doen zich bepaalde problemen voor in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen, hetgeen vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 dat door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijzen en als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlagen 5-14 en 19-32) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partijen aangehaalde cijfers – verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar verschillende (recente) (zware) aanslagen in Bagdad en andere geweldsincidenten waarbij zij opmerken dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Verder bemerkt de Raad nog dat in de bestreden beslissingen nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het "*15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad*" dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier A. M. H. I., stuk 18, landeninformatie, deel 2; administratief dossier A. N. A. F., stuk 17, landeninformatie, deel 2). De kritiek van verzoekende partijen omtrent deze informatie en de in dit verband aangebrachte stukken (bijlage 18 van het verzoekschrift) – zij stellen dat het beleid van andere Europese landen irrelevant is – zijn dan ook niet dienstig.

De verwijzing van verzoekende partijen naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de arresten nrs. 165 615, 165 670 en 165 671 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016, merkt de Raad op dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormelde arresten, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. Inzake het arrest nr. 165 661 van 12 april 2016, bemerkt de Raad dat dit een arrest betreft aangaande een asielzoeker afkomstig uit Zuid-Irak, wiens situatie geenszins vergeleken kan worden met die van verzoekende partijen, die afkomstig zijn uit Bagdad. De Raad wijst er verder nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij niet of onvoldoende motiveert waarom het beleid gewijzigd is en dat dan ook, gelet op het feit dat verwerende partij anders oordeelt over asielaanvragen na september 2015 dan asielaanvragen voor september 2015 terwijl de objectieve omstandigheden in het land van herkomst ongewijzigd zijn gebleven (zie bijlagen 3-4 en 15-17 van het verzoekschrift), de artikelen 10 en 11 *juncto* artikel 191 van de Grondwet geschonden werden, wijst de Raad erop dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de commissaris-generaal ook de gronden voor haar motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. De commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom hij van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekende partijen al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissingen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Per aangetekend schrijven d.d. 23 september 2016 brengen verzoekende partijen nog verschillende stukken aan. Deze stukken doen evenwel geen afbreuk aan het voorgaande.

In verband met het door hen voorgehouden asielrelaas brengen verzoekende partijen "*Het politiedossier met betrekking tot ontvoering van mevrouw N. A. F. A. (...) enerzijds en de verwondingen van de heer M. H. I. A. anderzijds*", de "*(o)ntheemdenpas van de moeder van tweede verzoekster*" en een "*(m)edisch attest voor mevrouw N. A. F. A. (...), 21 juni 2016*" aan (bijlagen 34, 35 en 40).

De ontheemdenpas van de moeder van tweede verzoekende partij bevat louter informatie over de identiteit van de moeder van tweede verzoekende partij, gegevens die op zich niet betwist worden.

Verder oordeelt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Wat betreft het aangebrachte "*politiedossier*", bemerkt de Raad vooreerst dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan de administratieve dossiers (administratief dossier A. M. H. I., stuk 18, landeninformatie, deel 3; administratief dossier A. N. A. F., stuk 17, landeninformatie, deel 3) blijkt dat er talrijke vervalste Irakese documenten in omloop zijn en dat zowat elk (vervalst) Irakees document tegen betaling kan verkregen worden. Dergelijke stukken hebben derhalve hoe dan ook slechts een relatieve bewijswaarde. Bovendien vraagt de Raad zich af hoe verzoekende partijen in het bezit konden komen van (kopieën van) deze stukken uit het politiedossier, meer bepaald de aangifte door de oom van tweede verzoekende partij, communicatie tussen de politieofficier en de onderzoeksrechter omtrent onderzoekinstructies en de voortgang van het onderzoek, een getuigenverklaring, een "*(a)anvraagformulier voor opsporing van een verdwenende persoon*" en de door de oom ingediende klacht tegen eerste verzoekende partij.

Wat betreft het medisch attest d.d. 19 juni 2016 waarin de ziekenhuisopname van eerste verzoekende partij van 3 februari 2014 tot 2014 bevestigd wordt en vermeld wordt dat volgende diagnose werd gesteld: "*(s)nij in de banden van de vinger met dubbele breuk*", bemerkt de Raad dat dit medisch attest geen enkel uitsluitel biedt over de oorzaak en de omstandigheden van de verwondingen van eerste

verzoekende partij. Het attest is dan ook niet van aard de bewering van eerste verzoekende partij dat zij het slachtoffer werd van een aanslag door Badr aan te tonen.

Het medisch attest d.d. 21 juni 2016 op naam van tweede verzoekende partij toont louter aan dat zij op 21 juni 2016 bevallen is van een dochter. Gelet op de volstreekte ongelooftwaardigheid van hun voorgehouden geheime relatie en verboden huwelijk, maken zij evenmin aannemelijk dat de geboorte van deze dochter een negatieve reactie bij hun familie teweeg zou brengen. Daar waar verzoekende partijen nog wijzen op mogelijke problemen met de gezondheid van hun dochter bij een terugkeer naar Irak, wijst de Raad erop dat indien verzoekende partijen een verblijfsmachtiging wensen te bekomen op basis van medische gronden zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen te volgen.

Wat betreft de verschillende internetartikels en rapporten in verband met de veiligheidssituatie in Bagdad (bijlagen 36-39), meer bepaald wordt melding gemaakt van verschillende (recente) (zware) aanslagen in Bagdad, herhaalt de Raad dat het feit dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen in het voorgaande niet betwist wordt. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT